

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὰ μνηστήρια τῆς Σάρρας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἡ σκηνὴ ποὺ ἐπηκολούθησε ἦταν σπαρακτική. Ὁ Ροδόλφος ἀνοίξε τὰ δυὸ φύλλα τῆς πόρτας καὶ ὁ ἱερεὺς μπήκε μέσα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν σὲρ Μούρφ τὸν βαρῶνο ντὲ Γκράουν, τὸν δοῦκα ντὲ Λυσινάι, τὸν λόρδο Ντούγκλας καὶ τὸν Τὸμ Σουίτον.

Ἡ πράξις τοῦ γάμου μεταξὺ τοῦ γαληνοτάτου πρίγκηπος Γουσταύου - Ροδόλφου Ε' μεγάλου δουκὸς τοῦ Γερολσταίν καὶ τῆς Σάρρας Σουίτον ντὲ Ἀλσμπουρ, κομήσσης Μάκ Γκρέγκορ, ἡ ὁποία εἶχε συνταχθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸν βαρῶνο ντὲ Γκράουν, διαβάστηκε ἀπ' αὐτὸν καὶ ὑπογράφηκε ἀπὸ τοὺς μελλονύμφους καὶ τοὺς μάρτυρες.

Παρ' ὅλη τὴν εἰλικρινῆ μετάνοια τῆς κομήσσης, ὅταν ὁ ἱερεὺς ρώτησε τὸν Ροδόλφο: «Συγκατατίθεται ἡ Ὑμετέρα Βασιλικὴ Ὑψηλότης νὰ λάβῃ ὡς σύζυγο τὴν Ἐξοχωτάτη κυρία Σάρρα Σουίτον ντὲ Ἀλσμπουρ, κόμισσα Μάκ Γκρέγκορ» καὶ ὁ πρίγκηψ ἀπάντησε μὲ σταθερὴ καὶ δυνατὴ φωνή: «Ναί!», τὸ σβυσμένο βλέμμα τῆς ἐτοιμοθάνατης τὸ φώτισε γιὰ μιὰ στιγμή μιὰ θριαμβευτικὴ λάμψις. Αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τῆς ἀπέραντης φιλοδοξίας της, ἡ ὁποία εἶχε σβύσει γιὰ πάντα, ὅπως θάσβυνε σὲ λίγο καὶ ἡ ζωὴ της.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θλιβερῆς αὐτῆς σκηνῆς, οἱ παρευρισκόμενοι δὲν ἄλλαξαν οὔτε μιὰ λέξι μεταξὺ τους... Ὅταν τελείωσε ἡ τελετὴ, οἱ μάρτυρες χαιρέτησαν τὸν Ροδόλφο καὶ τὴ Σάρρα καὶ κατόπιν ἀπεσύρθησαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ὅταν ἔμεινε μόνη μαζὺ μὲ τὸν Ροδόλφο, ἡ Σάρρα, ἀπάνω στὸ πρόσωπο τῆς ὁποίας εἶχε ἀρχίσει πειὰ ν' ἀπλώνεται ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου, τραύλισε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν:

—Ροδόλφε, ἡ δυνάμεις μου ἐξαντλήθηκαν πειὰ... Πεθαίνω... Ἀλλοίμονο!... Δὲν θὰ προφτάσω νὰ δῶ τὴν κόρη μου...

—Ὅχι!... Ὅχι!... Θὰ τὴν δῆς!... Κάμε λίγο θάρρος ἀκόμα... Δὲν τὸ ἐλπίζω... Τὰ μάτια μου θόλωσαν... Ἀρχίζω νὰ μὴ βλέπω πειὰ...

—Σάρρα, θάρρος! εἶπε ὁ πρίγκηψ πιάνοντας τὰ χέρια της.

—Ἀλλοίμονο!... ψιθύρισε ἐκείνη. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ μοῦ χάριση τὴ στερνὴ αὐτὴ παρηγοριά...

—Σάρρα, ἀκουσε! εἶπε ὁ Ροδόλφος. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀκουῶ θόρυβο ἀμαξιῶ... Θὰ εἶνε αὐτὴ... ἡ κόρη σου...

Ἡ μελλοθάνατη συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυναμίες της ποὺ τῆς ἀπόμειναν ἀκόμα γιὰ νὰ ψιθυρίσει:

—Ροδόλφε... σὲ ἱκετεύω... μὴ τῆς πῆς ὅτι ἤμουν... κακὴ μητέρα...

Πραγματικά, κρότος ἀμαξιῶ ποὺ ἔμπαινε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, ἀκούστηκε τὴ στιγμή ἐκείνη. Μὰ ἡ Σάρρα δὲν ἀκούγε πειὰ...

Τὰ λόγια της εἶχαν γίνει ἀκατάληπτα... Ὁ Ροδόλφος τὴν κύτταζε μὲ ἀγωνία...

—Τὴν κόρη μου!... Θεὸ μου!... Πεθαίνω... Συγγνώμην...

Αὐτὰ ἦσαν τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κομήσσης.

Μόλις τὰ εἶπε τὰ μάτια της ἐκλείσαν κι' ἀπόμεινε ἀκίνητη. Εἶχε πεθάνει.

Τὴν ἴδια στιγμή, μπήκε μέσα ὁ Μούρφ.

—Ὑψηλότατε, ἀνήγγειλε στὸν Ροδόλφο, ἡ πρίγκηπισσα Μαρία ἔφθασε... Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;...

—Ὅχι... Νὰ μὴν ἔλθῃ... ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

Καὶ δείχνοντας τὴν πεθαμέ-

Ἡ Σάρρα, ἐπρόσθεσε.
—Ὁ Θεὸς τῆς ἀρνήθηκε τὴν ὑπερτάτη παρηγορία, νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί της.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δεκαπέντε μέρες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸν θάνατο τῆς Σάρρας.

Κόσμος πολὺς ἦταν συγκεντρωμένος ἐκεῖνο τὸ πρωὶ στὴν πλατεία τῆς Γρέβης, ὅπου γινόντουσαν ἡ θανατικὴ ἐκτελέσεις...

Ἡ λαϊμητόμος θὰ δούλευε πάλι... Θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσις τῆς χήρας Γκαγιάρ, τοῦ γιοῦ της τοῦ Νικόλα, τῆς κόρης της Πλωσκούς καὶ μερικῶν ἄλλων κακούργων τοῦ ἴδιου φυράματος ποὺ εἶχαν διαπράξει ἕνα σωρὸ ἀπαίσια ἐγκλήματα.

Οἱ μελλοθάνατοι θρискόντουσαν σὲ χωριστὰ κελλιὰ ὁ καθένας περιμένοντας τὸ ἀπόσπασμα ποὺ θὰ τοὺς ὠδηγοῦσε στὸ τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Κάθε ἐπικοινωνία μαζὺ τους εἶχε ἀπαγορευθῆ.

Μὰ, ἔξαφνα, παρουσιάστηκε στὸν ἀρχιφύλακα ἕνας νέος καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ ἄδεια τοῦ γενικοῦ εισαγγελέως διὰ τῆς ὁποίας τοῦ ἐπετρέπετο νὰ δῆ τὴν χήρα Γκαγιάρ.

Ὁ νέος αὐτὸς ἦταν ὁ Γκαγιάρ, ὁ ὁποῖος χάρις στὴν μεσολάβησι τοῦ Ροδόλφου εἶχε πετύχει τὴν ἄδεια νὰ δῆ τὴ γριὰ μητέρα του πρὶν τὴν ἐκτέλεση ὁ δῆμιος...

Ὁ ἀρχιφύλακας τὸν ὠδήγησε ὡς τὸ κελλὶ τῆς μελλοθάνατης, τοῦ ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ προχωρήσῃ μέσα.

Ὁ Γκαγιάρ δίστασε μιὰ στιγμή. Ἐπειτα, συγκεντρώνοντας ὅλο του τὸ θάρρος, ἔκαμε μερικὰ βήματα. Στὴν ἀρχὴ, δὲν εἶδε τίποτε μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ κελλιοῦ.

Σιγά-σιγά ὁμως τὰ μάτια του ἀρχίσαν νὰ συνηθίζουν κιὰ διέκρινε μιὰ σιλουέττα ποὺ εἶχε τραθηθῆ σὲ μιὰ γωνία κὰ τῆς ὁποίας τὰ μάτια ποὺ ἔλαμπαν, εἶχαν προσηλωθῆ ἐπάνω του.

Ἦταν ἡ μελλοθάνατη... ἡ μητέρα του...

Κι' ἔξαφνα ἡ χήρα μίλησε καὶ εἶπε:

—Τὸ ἤξερα πὼς θάρχόσουν!... Τὸ ἤξερα!... Ἀλλοτε, ἂν κ' ἡ καρδιά μου θαθεῖα σὲ πονοῦσε, ἐγὼ ἤθελα νὰ σὲ μισήσω, γιὰτὶ δὲν ἔμοιαζες μ' ἐμᾶς... Μὰ τί τὰ θέλεις; Ἐσὺ, Γκαγιάρ, ἦσουν ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους μας...

Ἡ χήρα στάθηκε μιὰ στιγμή κι' ἐξακολούθησε μ' ἕνα κόμπο στὸ λαιμὸ της:

—Παίδι μου, ἂν ἤμουν μιὰ μητέρα σὰν τὶς ἄλλες θὰ σ' εὐλογοῦσα αὐτὴν τὴν στιγμή. Μὰ ἡ εὐλογία μιὰς γυναίκας σὰν ἐμένα δὲν ἀκούγεται ἀπὸ τὸν Θεό... Ἐλα μόνο νὰ σὲ φιλήσω. Ὁ Γκαγιάρ ποῦτὰ μάτια του εἶχαν πλημμυρίσει δάκρυα, ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του. Ἐκείνη τὸν ἔσφιξε μὲ πάθος, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε:

—Μὴ μὲ ξεχάσης!... Καὶ παρακάλα τὸν Θεὸ κάθε τόσο γιὰ μένα!...

—Μάνα! μάνα! ὠλόλυξε ὁ Γκαγιάρ.

—Καὶ τώρα πῆγαινε, εἶπε ἡ χήρα. Λίγες στιγμὲς ζωῆς μοῦ μένου ἀκόμα. Τὰ ἐγκλήματα μου εἶνε πολλὰ καὶ βαρεῖα... Θέλω νὰ προσευχηθῶ στὸν Θεό. Καὶ ποῖος ξέρει... Ὁ παπᾶς τῆς φυλακῆς μοῦ ἔλεγε χθὲς πὼς ὁ Θεὸς εἶνε τόσο καλὸς καὶ μεγαλόψυχος, ὥστε μπορεῖ νὰ μὲ συγχωρέσῃ...

Ὁ Γκαγιάρ φίλησε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ μελλοθάνατη καὶ μὲ βῆμα κλονιζόμενο, βγήκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ.

Ὁ ἱερεὺς μπήκε στὸ δωμάτιο,

Μετά μία ώρα γινόταν στην πλατεία της Γρέβης ή εκτέλεις της χήρας, του γιου της Νικόλα και της κόρης της Πλωσκοῦς. Τὴν ἴδια περίπου ὥρα, μὴ σερὰ ἀπὸ ἀμάξια ἔφευγε ἀπὸ τὸ Παρίσι τραβώντας πρὸς τὸ βορρῆα. Ἦταν ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος καὶ ἡ ἀκολουθία του ποὺ ξαναγύριζαν στὸ μεγάλο δουκάτο τοῦ Γερολσταίν.

Στὸ πρῶτο ἀμάξι καθόταν ὁ Ροδόλφος, ἔχοντας πλάι του τὴν κόρη του τὴ Μαριάνθη. Χαμογελοῦσαν κ' οἱ δυὸ τρισευτυχισμένοι.

— Παιδί μου! ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Ροδόλφος μὲ μὴ ἀνέκφραστη ἀγαλλίασι.

— Πατέρα μου! ἀπαντοῦσε ἡ Μαριάνθη.

— Ω! παιδί μου, ἡ καλὴς ἡμέρες ἀρχίζουν τώρα γιὰ μᾶς... Ἡ εὐτυχία ἀρχίζει... Κύτταξε! Καὶ ἡ φύσις χαίρεται γιὰ τὴν χαρὰ μᾶς!...

Καὶ τῆς ἔδειχνε τὸ γελαστὸ ἀνοιξιὰτικο τοπίο ποὺ διέσχίζαν τὴ στιγμή ἐκείνη.

— Καὶ ἡ κυρία μαρκησία ντ' Ἀρβίλ δὲν θάρθη νὰ μᾶς βρῆ στὸ Γερολσταίν; ρώτησε ἡ Μαριάνθη; Μοῦ φαίνεται ὅτι χωρὶς αὐτὴ ἡ εὐτυχία μᾶς δὲν θὰ εἶνε πλήρης...

— Ναι, ναι, παιδί μου... τῆς ἀπάντησε ὁ Ροδόλφος εὐτυχισμένος μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἡ κόρη του ἀγαποῦσε τόσο τὴν ἀγαπημένη του. Ἡ μαρκησία θὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ νὰ μᾶς δῆ... Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκε...

Καὶ κοκκινίζοντας ἑλαφρὰ ἐπρόσθεσε:

— Ἀλήθεια, Μαριάνθη, ἔχω ἓνα μεγάλο μυστικό... Καὶ θέλω νὰ τὸ πῶ σὲ σένα...

Ὁ Ροδόλφος δίστασε μὴ στιγμή κι' ἔπειτα εἶπε:

— Θὰ ἤθελα, παιδί μου, ἡ μαρκησία ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν πεθαμένη μητέρα σου;... Τὴν ἀγαπῶ!...

— Ω! πατέρα! φώναξε ἡ Μαριάνθη. Αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ μένα... Δὲν εἶχα τὴν τύχη νὰ γνωρίσω τὴν φτωχὴ μητέρα μου. Μὰ πάντα ὠνειροπολοῦσα μὴ μητέρα γλυκεῖα, καλὴ καὶ ὠραία σὰν τὴν μαρκησία ντ' Ἀρβίλ.

Ὁ Ροδόλφος φίλησε τὴν κόρη του καὶ ψιθύρισε:

— Σ' εὐχαριστῶ!... Σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου...

Μὰ ἄς ἀφήσουμε τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρη στὴν εὐτυχία τους καὶ ἄς μποῦμε σ' ἓνα ἄλλο ἀμάξι τῆς ἀκολουθίας.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι θρискόταν μὴ εὐτυχισμένη μητέρα, ἡ κυρία Γεωργία, ποὺ εἶχε κοντὰ τῆς τὸ παιδί τῆς, τὸν Φρανσουά Ζερμαίν ποὺ τὸν εἶχε ξαναβρῆ ἐπὶ τέλους καὶ τὴ χαριτωμένη σύζυγό του, τὴ Γελασίνα...

Ἡ κυρία Γεωργία δὲν εὔρισκε ἄλλα λόγια νὰ ἐκφράσῃ τὴν χαρὰ τῆς κι' ἔλεγε κάθε τόσο:

— Παιδιά μου!... Παιδιά μου, τί εὐτυχία!...

Καὶ οἱ δυὸ νεόνυμφοι τὴν ἀγκάλιαζαν καὶ τὴν γέμιζαν μὲ τὸ φιλήματά τους.

Σ' ἓνα ἄλλο ἀμάξι πάλι θρискόντουσαν οἱ Μορέλ, εὐτυχισμένοι κι' αὐτοί: ὁ Μορέλ ποὺ χάρις στὶς φροντίδες τοῦ Ροδόλφου, εἶχε ξαναβρῆ τὰ λιγιστὰ του, ἡ γυναίκα του, ἡ κόρη τους, ἡ πολυθρασανισμένη Μαγδαληνὴ καὶ τ' ἄλλα τους παιδιά.

Κι' ὁ τίμιος τεχνίτης ψιθύριζε κάθε τόσο:

— Εὐλογημένο νὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηψ Ροδόλφου!...

Στὸ ἀμέσως ἐκόμενο ἀμάξι θρискόντουσαν ὁ Γκαγιάρ, ὁ ὁποῖος φεύγοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς μητέρας του εἶχε τρέξει νὰ συναντήσῃ τὴν ἀκολουθία τοῦ πρίγκηψ, τὰ δυὸ μικρά του ἀδελφία τὸν Φραγκίσκο καὶ τὴν Ἀμαντίνα καὶ τὴν πολυαγαπημένη του Λύκαινα. Πήγαιναν κι' αὐτοὶ στὸ Γερολσταίν, ὅπου ὁ Γκαγιάρ θὰ γινόταν ἀρχιδουκὸς τῶν βασιλικῶν δασῶν καὶ θάκανε τοὺς γάμους του μὲ τὴ Λύκαινα. Ὁ ἴδιος ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ κόρη του ἡ Α. Β. Υ. ἡ πριγκίπισσα Μαριάνθη, ὅπως τὴν ἔλεγαν τώρα, θὰ τοὺς ἐστεφάνωε.

Ὁ Γκαγιάρ ὥστόσο ἦταν μελαγχολικός. Συλλογζόταν ὅτι τὰ κεφάλια τῆς μητέρας του καὶ τῶν ἀδελφῶν του εἶχαν πέσει πρὸ ὀλίγου στὸ καλάθι τοῦ δημίου.

Ἡ Λύκαινα σεβότανε τὸν πόνο του καὶ μὲ λόγια γλυκὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσῃ... Τὰ δυὸ παιδιά, ποὺ δὲν ἤξεραν τίποτε ἀπὸ τὴν τραγωδία τῆς οἰκογενείας τους, καμάρωναν μέσα στὰ καινούργια τους ρούχα καὶ ξεφώνιζαν ἀπὸ χαρὰ καθὼς ἔβλεπαν τὰ διάφορα τοπία νὰ ἐναλλάσσονται μπροστὰ τους.

Σ' ἓνα ἄλλο ἀμάξι τέλος θρискόντουσαν ἡ κυρία Πιπελέτ καὶ ὁ περὶφημος σύζυγός τῆς. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Ροδόλφος, μέσα στὴν ἐπιθυμία του νὰ κἀνῃ εὐτυχισμένους ὄσους εἶχε γνωρίσει ἡ κόρη του στὴν ἐποχὴ τῆς δυστυχίας τῆς, δὲν τοὺς εἶχε ξεχάσει. Τοὺς ἔπαιρνε μαζί του στὸ Γερολσταίν γιὰ νὰ τοὺς χρησιμποιήσῃ ὡς θυρωροὺς στὸ παλάτι του.

— Τὸ φανταζόσουν αὐτὸ ποτέ, Ἀλφρέδε μου! ἔλεγε ἡ λαμπρὴ κυρία Πιπελέτ. Τὸ φανταζόσουν ποτέ πὼς θὰ γινόμαστε στὰ γερὰματά μας θυρωροὶ ἑνὸς βασιληᾶ!...

— Ἀλήθεια!... Ἄς ἔρθῃ τώρα νὰ μὲ πειράξῃ αὐτὸς ὁ καταραμένος Καμπριόν στὸ παλάτι! Ἄς κοπιᾶσει ντέ!... Θὰ διατάξω τὴ φρουρὰ νὰ τὸν τρυπήσῃ μὲ τίς λόγχες τῆς.

— Ζήτω λοιπὸν τοῦ πρίγκηπα Ροδόλφου! φώναξε ἡ κυρία Πιπελέτ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς. Ζήτω τῆς κορώνας τῶν νοικατόρων μου... Ὁχι, ξέχασα... Ζήτω τῆς κορώνας τῶν βασιληᾶδων ὅλου τοῦ κόσμου!... Ζήτω τῆς πριγκηπέσσας Μαριάνθης... ΤΕΛΟΣ

— Τὴν κόρη μου! τὴν κόρη μου. Θεέ μου! πεθαίνω!